

зло ще направя, поменъ да остане доде свѣтъ свѣтува. Да му зная леговището. . .

— Думатъ, слѣзълъ на Коминчето въ нашата нива. Свилъ гнѣздо. Всѣка сутринь баба Куна вещицата отивала да му носи топло млѣко. Слагала паничката подъ кривата круша. На пладне, кога отидѣла — паничката празна.

— Ходихъ три пѣти: нѣма го.

— Сѣкой не можель да го види.

— Ще го потърся още единъ пѣтъ. Земята на кракъ ще повдигна. Да ме знае кой съмъ.

— Пази се, Никола, очитѣ му били огнени.

— А менъ ржката ми е огнена.

*

Слънцето се удари о пожълтялото чело на Карабаиръ и запърполи, като ранена птица. Дългата сѣнка на крушата пропѣлзѣ нагоре по могилата, като приметната черна черга върху позлатената угарь. Пролѣтната вечерь тихо се повдигна, прибра разпрѣснатата си коса и нагази съ запретнати поли презъ нивята. Голѣмитѣ ѣ сини очи рѣсѣха радость. Подъ бѣлата ѣ риза треперѣше събудената грѣдь, жадна за милувка и обичь. Бѣлитѣ ѣ стройни крака шѣпнѣха помѣтнѣли думи на тревичкитѣ. Тя се възправи срещу Коминчето,